

A mi nevünkben ne!

Erkölcsei állásfoglalás

Ne engedjük odáig fajulnia dolgokat, hogy azt mondhasák: az Egye sült Államokban élő emberek tettei maradtak, ami kor kor mányuk korlátlan háborút hirtetett, és szigorú elnyomó intézkedéseket vezetett be. Ennek a nyilatkozatnak az aláírói felszólítják az USA népet, hogy álljanak ellen a (2001. szeptember 11. óta tartó) poltikának, mivel az komoly veszélyt jelent a világnépeségeszmára.

Hisszük, hogy a népeknek és államoknak joguk van sorukat saját felelősségükre meghatározni – mégpedig a hatalmas államok minden katonai kényszerétől szabadon. Hisszük továbbá, hogy mindazon személyeknek, akiket az Egye sült Államok korlátozottan tartóztat vagy börtönélel, **ugyanolyan** joguk van tisztességes perre, mint bárki másnak. Hisszük, hogy kérdéseket kell feltenni, kritikát kell gyakorolni és az eltérő véleményeket ki kell fejezni. Az a fel fogásunk, hogy a szabad véleménynyilvánítás értéke folytonosan veszélyben van, és ezért meg kell védelmezni.

Hisszük, hogy azoknak az embereknek, *akiknek van lelkiismeretük, felelősnek kell érezniük magukat azért, amit kormányuk tesz.* Eleve ellene kell szegülnünk annak az igazságtalanságnak, amit nevünkben követnek el. Ebben az értelemben fellegbözünk minden amerikaihoz, és kérjük, hogy ALLJON ELLEN annak a háborúnak és elnyomásnak, amelyet a Bush-kormányzat szabdított rá a világra, és fog még ezután rászabadítani. Mindez igazságtalan, erkölcstelen és törvénytelen. Mi elhatároztuk, hogy az emberek oldalára állunk, bárhol éljenek is a világon.

Mi is megrettenve követtük 2001. szeptember 11-e felelmetese eseményeit, mi is meggyászoltuk az ártatlan ezrek halálát, és csak fejünket ráztuk a csaknem lehetetlen pusztítás horrorképét látván – még ha közben ön kén te lenni azokra a képekre is gondoltunk, amelyek Bagdadból, Panama Cityből vagy – egy nemzedékekkel korábban – Vietnamból jutottak el hozzánk. Más amerikaiak millióihoz hasonlóan mi is fájdalommal telve kérdeztük: Hogyan történhetett meg ilyesmi? De alig kezdődhetett meg a gyász, amikor országunk legfőbb vezetői már szabadjárta engedték a bosszúszeletet. Fölváltak a „jó kontra rossz” leegyszerűsítő üzenetét, és elterjesztették az éppolyfortélyos, mint megfélemlített hírközölő esközök révén. Azt mondhatunk, árulással határos, hamegkérdézzük, mi volt ezeknek a rettenetes eseményeknek az oka. Egyszerűen megállapították: Nincsenek jogos erkölcsi vagy politikai teremtésük kérdések. Azt mond-

ták: Az egyetlen lehetséges válasz a **háborúkifelé, s az elnyomásbefelé.**

A Bush-kormányzat valamennyiünk nevében – gyakorlatilag kongresszusi ellenesza vezetéssel – megtámadta Afganisztánt. De nemcsak ezt tette, hanem fel is határolta önmagát és szövetségeseit, hogy bárhol és bármikor katonailag beavatkozzanak. Ennek brutális következményeit mindenütt látjuk – a Fülöp-szigeteken éppúgy, mint Palesztinában, ahol az izraeliek páncélsai vagy bulldozerrel a halál és a pusztítás ösvényeit húz meg. Most pedig az USA-kormányzat „végsoháborúra” készül fel Irak ellen – az ellen az ország ellen, amelynek végsosemmi köze sincs a szeptember 11-i horrorhoz. Mi ilyen világlesz az, amelyben az USA kormányának gyakorlatilag **biankó felhatalmazása van** arra, hogy ott dobjon le bombákat, ott vesse be katonai kommandóit vagy oda csempéssze be gyilkosait, ahol csak akarja?

Az USA-kormányzat a mi nevünkben **kétosztályos rendszert vezetett be** saját országunkban: vannak olyan emberek, akik számára legalábbis elméletileg elismerik a jogrendszerünkben megfogalmazott alapvető jogokat, és vannak olyanok, akiket – úgy látjuk – semmilyen jog nem illet meg. A kormányzat több mint ezer bevándoroltatottat tartóztat le – és azóta titkos helyen tartja fogva őket, meghatározatlan időre. Százakat toloncoltak ki, és további százak selyöldnek változatlanul börtönökben.

Ez arra emlékeztet, amikor a II. világháború alatt hírhedt internálótáborokba terelték a japán származású amerikaiakat. Évtizedek óta először fordul elő, hogy a bevándorlás során ismét kiszűrnék bizonyos nemzetiségeket, és külföldön börtönbe zárják őket.

A kormányzat a mi nevünkben az elnyomás leplettét tette a társadalomra. Az eltérő véleményű művészek, értelmiségiek, professzorok megtapasztalják, hogy nézeteiket hamisan közlik, vagy ellenségesen lépnek fel azokkal szemben, vagy éppenséggel teljesen elnyomják azokat. Az ún. hazafias törvényinyomesszirenyülő felhatalmazásokat a rendőrségnek a házkutatásokat és letartóztatásokat illetően. Ha egyáltalán ellenőrizni valaki a rendőrséget, akkor csupán titkosbizottságok.

A végrehajtott hatalom a mi nevünkben lasan, de biztosan olyan feladatok és funkciókat ragadott magához, amelyek tulajdonképpen a többi kormányzati ág területére tartoznak. A végrehajtott hatalom parancsárakatonai bíróságokat állított fel – olyan katonai bíróságokat, ahol korlátozott bizonyítási kötelezettség van érvényben, illetve a vádlottaknak nincs joguk ahhoz, hogy normális bíróságokhoz fellegbe-

zenek. Az elnök **egyetlen** tollvonására bármely csoportosulást **terroristának** nyilváníthatnak.

Komolyan kell vennünk országunk legfőbb katonai vezetőit, akik kor olyan háborúról beszélnek, amely egy egész generációt zajlik majd – és ami kor új belpolitikáról beszélnek. Hiszen időközben nyíltan **imperialista** politikát kezdünk folytatni ki felé, be felé pedig olyan politikát, amelynek az a célja, hogy korlátozza a jogokat. Az utóbbi hónapok eseményei halálos görbét írnak le – ezt végre fel kell fogunk, és megfelelő ellenállást kell tanúsítanunk. Mert túlságosan is gyakran fordult elő, hogy emberek adig vártak, amíg már túl késő volt a hatékony ellenállás hoz.

Bush elnök kijelentette: Vagy velünk vagyok, vagy ellenünk. Mi azt feleljük: Végezünk az ellen, hogy Ön jogtalanul az egész amerikai népet nevében megszelbészelni. Nem fogunk lemondani arról a jogunkról, hogy kérdéseket tegyünk fel, és nem mondanak le a lelkiismeretünkéről – még az Ön biztonsgálgal kapcsolatos, üres ígéretei kedvéért sem. **NEMET MONDUNK A MAGUNK NEVÉBEN!** Megtagadjuk, hogy bármi közzünk is legyen ezekhez a háborúhoz, és visszautasítunk minden olyan feltételezést, hogy ezeket a mi nevünkben érdekeinkben is folytatják. Ellenkezőleg, mindennél a világban kezzünk nyújtjuk azoknak, akik ettől a politikától szenvednek. Szolidaritásunkat szavakkal és tettekkel is kifejezzük.

Minden amerikait arra hívunk fel, hogy fogjon össze, és nézzen szembe ezzel a kihívással. Údvözöljük és támogatjuk a jelenlegi tiltakozást és a kritikus kérdéseket – jól lehet a gyonistudatában vagyunk annak, hogy **sokkal** többre lesz szükség ahhoz, hogy valóban megállítsuk ezt a vérszomjas bálványt. Azoknak az izraeli tartózkodóknak a példáját ösztönöz és lelkesít minket, akik nagy személyes kockázatokra készen kijelentették, „van határ”, és következetesen megtagadják, hogy hozzátegyék a maguk részét a Jordántól nyugatra fekvő területet és Gázát meg szállásához.

Hivatkozunk az Egyesült Államok törvényére, amely sok példát is mer az ellenállásra és a lelkiismereti döntésre – kezdve azokkal, akik föllázdak a rabszolgaság ellen, egészen azokig, akik küzdtek a vietnami háború ellen, akár úgy, hogy nem engedték megkedtek a parancsoknak, akár úgy, hogy megtagadták a katonai szolgálattól, vagy szolidaritásan azt megtagadók melé álltak. Ne engedjük megtehetni, hogy a külvilág kétségbeessék hallgatásunk és passzívitásunk miatt. E helyett fogadjuk meg: Küzdünk a háború és az elnyomás megsejtéséért, és másokat is felszólítunk arra, hogy minden erejével megállítsák azt!

Ez a felhívás a New York Times 2002. szeptember 19-én számban jelent meg, és sok befolyásos személyiség írta alá; címük: Not In Our Name, 158 Church Street, PMB 9, New York, NY 10007-2204; www.nion.us.